

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2025, č. j. 10 Ad 4/2025-16,

t a k t o :

- I. Žalobkyni **se přiznává** osvobození od soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“); výrokem I. městský soud odmítl žalobu, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované (dále jen „odvolací senát“) ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. K 42/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované (dále jen „kárný senát“) ze dne 3. 9. 2020, sp. zn. K 42/2019, a věc byla vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení. Odvolací senát shledal, že kárné řízení trpí závažnou vadou spočívající v nedostatečném vypořádání námítky stěžovatelky týkající se nedostatku oprávnění kárného žalobce k podání kárné žaloby. Výrokem II. městský soud odmítl žalobu stěžovatelky na nezákonný zásah, který spatřovala v samotné existenci a pokračování kárného řízení vedeného pod sp. zn. K 42/2019.

[2] Stěžovatelka se domáhala zrušení obou správních rozhodnutí a současně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí, neboť měla za to, že ani jedno z rozhodnutí nemělo být vydáno, a kárné řízení nemělo být ani zahajováno, protože se

skutků kladených jí za vinu kárnými senáty nedopustila. Součástí žaloby na nezákonný zásah stěžovatelka učinila i návrh na předběžné opatření, kterým se domáhala, aby soud žalované uložil zdržet se provádění jakýchkoliv úkonů v kárném řízení vedeném pod č. j. K 42/2019.

[3] **Městský soud** ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dospěl k závěru, že byla podána, aniž by byla splněna podmínka vyčerpání opravných prostředků žaloby podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tím, že došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí a věc byla vrácena kárnému senátu, probíhá nyní řízení u správního orgánu I. stupně. O právech a povinnostech stěžovatelky tudíž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Městský soud žalobu jako nepřípustnou odmítl, a z toho důvodu se dále nezabýval ani návrhem na přiznání odkladného účinku.

[4] V případě žaloby na nezákonný zásah se městský soud nejdříve v rámci zkoumání podmínek řízení zabýval otázkou, zda je dána aktivní legitimace stěžovatelky a v té souvislosti, zda v případě tvrzeného zásahu se o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. vůbec může jednat. Zdůraznil subsidiaritu uvedeného žalobního typu ve vztahu k ostatním žalobám (resp. návrhům), s tím, že ve věci probíhá kárné řízení před kárným senátem po vrácení věci, takže stěžovatelka má možnost uplatnit procesní námitky v rámci tohoto řízení, a stejně tak má možnost v rámci tohoto řízení vznést námitku, že kárné řízení vůbec nemělo být zahajováno. Důvodnost těchto námitek pak bude posouzena správními orgány nebo soudem ve správním soudnictví v rámci žaloby proti rozhodnutí podané po vyčerpání opravných prostředků; zásah do práv stěžovatelky tak nenastal. Zároveň se městský soud vyjádřil kriticky k procesní taktice stěžovatelky, která namísto toho, aby své námitky uplatňovala v probíhajícím kárném řízení, čemuž nic nebrání, volí ještě podpůrně obranu prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, který má spočívat v procesní vadě u správního orgánu, kterou ale stěžovatelka může a má namítat v rámci probíhajícího řízení.

[5] Stěžovatelka napadá usnesení městského soudu **kasační stížností**, ve které především tvrdí, že kárná žaloba byla podána v rozporu s § 46 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Dle uvedeného ustanovení je jediným kárným žalobcem, který je za žalovanou oprávněn podat kárnou žalobu, předseda kontrolní rady. Funkce kárného žalobce je sice spojena s funkcí předsedy kontrolní rady, avšak z toho dle stěžovatelky vůbec nevyplývá, že by funkce kárného žalobce byla přenositelná například na místopředsedu kontrolní rady. Přesto žalovaná usnesením č. 3/1999 schválila Organizační řád České advokátní komory (dále jen „organizační řád“), jenž v čl. 18 odst. 2 stanoví, že v kárném řízení může předsedu kontrolní rady jako kárného žalobce zastoupit kterýkoliv člen kontrolní rady, který k tomu byl předsedou kontrolní rady písemně zmocněn. Stěžovatelka považuje změnu zákona podzákonnou normou za neústavní.

[6] V tomto ohledu stěžovatelka připomíná, že v žalobě proti předešlému kárnému řízení mimo jiné namítala, že bylo zahájeno v rozporu s § 33 odst. 1 a § 46 odst. 3 zákona o advokacii, neboť kárná žaloba nebyla řádně podepsána kárným žalobcem, tj. předsedou kontrolní rady žalované. Městský soud dal stěžovateli v rozsudku ze dne 7. 3. 2024, č. j. 3 Ad 6/2022-256, za pravdu a napadené rozhodnutí odvolacího senátu zrušil s tím, že se s touto námitkou musí žalovaná vypořádat, což později potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2024, č. j. 9 As 96/2024-50. Stěžovatelka doložila listinu „*Oznámení*

pokračování

o ustanovení kárného senátu a jmenování jeho předsedy, č. j. K-42/2019“ ze dne 25. 3. 2025, v němž opět chybí údaj o totožnosti kárného žalobce. Žalovaná svým postupem tedy stěžovatelce opět znemožnila uplatnit námitku podjatosti. Stěžovatelka tak neměla jinou možnost, než podat „zápůrčí žalobu“ a domáhat se ochrany před zásahem, neboť další účinná obrana jí v kárném řízení nepřísluší. Stěžovatelka zdůraznila, že jí žalovaná svým nezákonným postupem již dvakrát znemožnila po dobu delší než 5 let výkon advokacie. To stěžovatelku pochopitelně poznamenalo zdravotními a psychickými problémy, k čemuž doložila lékařské zprávy ze dne 1. 4. 2025 a 4. 4. 2025, z nichž vyplynulo zhoršení psychického stavu stěžovatelky v souvislosti se stresovou situací.

[7] Pro zamezení dopadů dalších škodlivých účinků kárného řízení stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 38 s. ř. s. žalované předběžným opatřením uložil, aby se zdržela provádění jakýchkoliv úkonů v kárném řízení vedeném pod č.j. K-42/2019 do pravomocného rozhodnutí o této kasační stížnosti. Zároveň stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s. Tento svůj návrh odůvodnila tím, že okamžitý výkon napadeného usnesení a jeho právní důsledky zapříčiní zcela zbytečné a ve své podstatě nezákonné řízení před kárným senátem, jehož výsledek bude nutno přezkoumat v řízení před odvolacím senátem, a následně pak i v řízení před správním soudem, přičemž veškeré okolnosti a důkazy nutné pro konečné rozhodnutí věci jsou známy už nyní. Nenahraditelnou újmu stěžovatelka spatřuje v porušení ústavně zaručeného práva zakotveného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[8] Současně stěžovatelka požádala o úplné osvobození od soudního poplatku; k žádosti doložila celkem 20 soudních rozhodnutí, jimiž byla v jiných věcech zcela osvobozena od soudních poplatků, vyplněný formulář *Prohlášení o majetkových poměrech*, a dále daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2024, v němž za rok 2024 vykazuje ztrátu ve výši 57 244 Kč, majetek ve výši 36 000 Kč (zařízení kanceláře, starší automobil), dosud nevymohované pohledávky ve výši 2 999 349 Kč a doposud nevypořádané dluhy ve výši 34 260 533 Kč. Stěžovatelka nevlastní žádné nemovitosti, doložila předpis SIPO na měsíc březen 2025, z něž vyplývá, že její náklady na bydlení v současnosti činí 10 658 Kč. Jejím jediným dalším příjmem je starobní důchod ve výši 16 345 Kč. Podnikatelský účet stěžovatelky je postižen exekucním příkazem vydaným v exekucním řízení; jiné účty nevlastní. Stěžovatelka rovněž doložila rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 9. 9. 1991, sp. zn. 42 C 260/91, jímž bylo zrušeno bezpodílové spoluvlastnictví stěžovatelky a jejího manžela. Stěžovatelka doložila manželovu úplnou nemajetnost; jeho jediný příjem činí starobní důchod ve výši 13 633 Kč.

[9] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** předně podotkla, že stěžovatelka ani netvrdí naplnění některého z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a je tedy otázkou, zda kasační stížnost splňuje náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Dále žalovaná v otázce žaloby proti rozhodnutí připomněla, že podmínky § 65 odst. 1 s. ř. s. nesplňuje rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí totiž nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků, neboť je neupravuje s konečnou platností; to činí až rozhodnutí, kterým se věc končí (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35 a rozsudek ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 422/2018-66, bod 18 a judikatura tam citovaná). V dané věci žalovaná nerozhodla

s konečnou platností o právech a povinnostech stěžovatelky, proto soud rozhodl zcela správně o odmítnutí žaloby. V otázce žaloby na nezákonný zásah žalovaná uvedla, že z kasační stížnosti není zřejmé, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost závěrů v bodech 18. a 19. napadeného rozhodnutí, na něž žalovaná pro stručnost odkazuje.

[10] Podle názoru žalované nejsou splněny zákonné důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; stěžovatelčina argumentace není pro posouzení daného návrhu relevantní. Obdobně v případě návrhu na vydání předběžného opatření stěžovatelka ani netvrdí, jaká hrozící vážná újma by měla být důvodem pro postup podle § 38 s. ř. s. v situaci, kdy byla věc vrácena kárné komisi žalované, tedy správnímu orgánu I. stupně.

[11] Vzhledem ke skutečnosti, že je stěžovatelka od 8. března 2024 opět zapsána v seznamu advokátů a měla by tak dosahovat příjmů z advokacie, navrhla žalovaná, aby Nejvyšší správní soud zcela zamítl žádost stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku a nebude-li pak řízení zastaveno, aby zamítl návrhy stěžovatelky na vydání předběžného opatření a na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a poté zamítl kasační stížnost.

[12] Stěžovatelka **replikou** zareagovala na vyjádření žalované ke kasační stížnosti s tím, že veškeré námitky žalované byly ze strany stěžovatelky řádně vypořádány v jejích přechozích podáních. Vyjádření žalované k žádosti stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku pak jen potvrzuje, že žalovaná způsobila stěžovatelce svými nezákonnými rozhodnutími téměř fatální újmu; sebereflexe zde však zcela chybí.

[13] **Nejvyšší správní soud** (NSS) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků; k žádosti doložila kromě vyplněného formuláře *Prohlášení o majetkových poměrech* řadu dalších listin (viz bod 8 tohoto rozsudku), z nichž jsou v souhrnu dostatečně patrné její osobní a majetkové poměry. Jediným příjmem stěžovatelky je její starobní důchod ve výši 16 345 Kč měsíčně. Uváží-li soud, že stěžovatelka žije ve společné domácnosti s manželem, pak hradí-li stěžovatelka polovinu měsíčních výdajů, činí v jejím případě výdaje na bydlení cca 6500 Kč, výdaje na stravu 4000 Kč, jízdné, náklady na ošacení a léky 4750 Kč, výdaje za telefon a systém ASPI cca 4000 Kč. Ze sdělení ČSSZ, doložených stěžovatelkou, vyplývá, že stěžovatelčin měsíční příjem je natolik nízký, že z něj nelze provádět žádná další finanční plnění v rámci exekučních řízení. Stěžovatelka sama přiznává, že její měsíční výdaje přesahují měsíční příjmy a nezbývá jí než si půjčovat peníze od příbuzné. Je zřejmé, že stěžovatelce po zaplacení výdajů nezůstane dostatečná částka, aby byla schopná zaplatit soudní poplatek. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené konstatuje, že majetkové poměry stěžovatelky v tomto konkrétním případě odůvodňují její osvobození od povinnosti zaplatit poplatek za toto řízení o kasační stížnosti v plném rozsahu (výrok I. tohoto rozsudku).

[15] K podané kasační stížnosti je úvodem třeba uvést, že stěžovatelka napadá usnesení o odmítnutí návrhu. V takovém případě se nelze domáhat přezkumu ve věci samé; předmětem přezkumu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když návrh stěžovatelky odmítl (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Podle uvedené a další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov.

pokračování

např. rozsudky ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004-54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65) lze kasační stížnost proti odmítavému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského (městského) soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012-13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[16] Ačkoliv tedy značná část argumentace obsažené v kasační stížnosti směřuje do zákonnosti postupu žalované, konkrétně do posouzení otázky, kdo je oprávněn podat za žalovanou kárnou žalobu, zdejšímu soudu přísluší se z výše uvedených důvodů zabývat pouze tím, zda bylo namístě žalobu stěžovatelky odmítnout, či nikoli. Nelze se tedy přímo zabývat zákonností či věcnou správností postupu žalované v kárném řízení, které podle podání stěžovatelky ještě ani nevedlo k vydání prvostupňového rozhodnutí.

[17] Podstatou nyní projednávané věci je tedy otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu proti rozhodnutí odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Soud připomíná, že stěžovatelka brojila žalobou proti rozhodnutí odvolacího senátu žalované ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. K 42/2019, jímž bylo zrušeno rozhodnutí kárného senátu žalované ze dne 3. 9. 2020, sp. zn. K 42/2019, a věc byla vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení. Odvolací senát žalované byl při projednání odvolání stěžovatelky vázán právním názorem městského soudu vyjádřeného v jeho rozsudku ze dne 7. 3. 2024, č. j. 3 Ad 9/2022-256 a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2024, č. j. 9 As 96/2024-50, a dospěl k závěru, že odvolání stěžovatelky je zčásti důvodné, neboť nelze považovat za dostatečné vypořádání se s námitkou nedostatku oprávnění kárného žalobce odkazem na znění § 46 odst. 3 zákona o advokacii. Z toho důvodu odvolací senát žalované věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí; současně kárný senát zavázal k doplnění závěrů a přesvědčivému odůvodnění svých úvah při shledání oprávněnosti místopředsedy Kontrolní rady k podání kárné žaloby.

[19] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je z hlediska posouzení žalobní legitimace klíčový § 65 odst. 1 s. ř. s., dle kterého platí, že *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak*. K podání žaloby je tedy oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal, v zásadě nemůže

být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a to právě z toho důvodu, že takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů [srov. např. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018-52, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017-28, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 As 23/2015-49, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014-34, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, či ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007-111 (závěry posledně zmiňovaného rozsudku byly potvrzeny i usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 2092/08)].

[20] Dle § 70 písm. a) s. ř. s. přitom platí, že *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími* (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017-28). Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba *nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*. Dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dále platí, že *soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný*.

[21] Na základě výše uvedených kritérií dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost v části proti výroku I. napadeného usnesení není důvodná. Městský soud v projednávané věci správně vycházel z výše uvedené konstantní judikatury, z níž vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, zásadně nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí totiž nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry adresátů rozhodnutí, jelikož není konečným rozhodnutím ve věci. Neexistuje-li pravomocné meritorní rozhodnutí, soudní ochrana proti rozhodnutí je předčasná (vedle výše uvedených srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007-111, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 As 16/2010-69). Současně Nejvyšší správní soud neshledal, že by se v případě stěžovatelky jednalo o některý ze specifických judikaturou uznaných případů, které umožňují výjimku z přezkumu. Nejedná se ani o situaci, kdy by bylo nutné poskytnout stěžovateli ochranu proti obstrukcím či libovůli v postupu správních orgánů (rozsudek ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 49/2007-44), resp. ani o další judikaturou dovozenou výjimku týkající se se svobodného přístupu k informacím, v rámci kterého správní soud disponuje atypickou pravomocí nařídit přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35).

[22] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou ani v případě odmítnutí žaloby na nezákonný zásah ve výroku II. napadeného usnesení. Zásahová žaloba je ve vztahu k ostatním žalobním typům subsidiární a je dle § 85 s. ř. s. nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Jelikož ve věci stěžovatelky probíhá kárné řízení, má možnost uplatnit procesní námitky v rámci tohoto řízení, rovněž tak má možnost v rámci tohoto řízení před kárným senátem (správním orgánem I. stupně) vznést námitku, že kárné řízení nemělo být vůbec zahajováno. Jak soud zjistil z doplnění podání ke kasační stížnosti, stěžovatelka vznesla dne 7. 4. 2025 námitku podjatosti členů kárného senátu a kárného žalobce a návrh na zastavení řízení (č. l. 31 soudního spisu). Důvodnost těchto námitek pak bude posouzena správními orgány nebo soudem ve správním soudnictví v rámci žaloby proti rozhodnutí podané po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, když obě žaloby napadeným usnesením odmítl, neboť je za daných okolností věcně projednat nemohl. Jeho postup odpovídá právní úpravě a navazující konstantní judikatuře. K přehodnocení jeho závěrů neshledal Nejvyšší správní soud důvod ani s ohledem na stěžovatelkou v kasační stížnosti předestřené okolnosti. Soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského soudu (§ 102 s. ř. s.), jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek, jehož rozsahem, obsahem a kvalitou je soud vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21, atp.).

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud výrokem II. kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.); ve věci rozhodl soud dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[25] Nejvyšší správní soud již samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto věcně, a to bezprostředně poté, co mu byla věc předložena, a po nezbytném poučení účastníků řízení. Za této situace proto nemohly ani nastat skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44). Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud nerozhodoval ani o návrhu na předběžné opatření, neboť by to s ohledem na uvedené bylo nadbytečné.

[26] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (výrok III. rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu